

Jeg respekterer, som jeg allerede har bemærket, det ærede Medlems Interesse for denne Sag, og jeg har selv været opmærksom paa, at der ganske sikkert var noget at gøre her, men jeg gentager, at der kan intet udrettes i denne Sag, uden at vi faar Befolkningen med. Alt, hvad vi fra Statens Side kan foretage, anser jeg for lidet nyttigt, hvis ikke Befolkningen er med i Arbejdet.

Maa jeg til det ærede Medlem Hr. Fraenkel, som var inde paa en Række toldpolitiske Betragtninger, sige, at naar han nu igen, jeg ved ikke for hvilken Gang, fremsætter den Paastand, at det danske Landbrug i Virkeligheden, naar man ser rigtigt til, er et protektionistisk Erhverv, saa er der jo ingen Tvivl om, at han selv tror paa denne Paastand, men der er sikkert ingen hverken i Udlandet eller her i Landet, som vil godkende det ærede Medlems Betragtning. Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa nogen Drøftelse af disse Forhold.

Det ærede Medlem sluttede med en Henstilling om, at der blev ydet en Bevilling til Foreningen „Dansk Arbejde“ til forskellige Forsøg, som det ærede Medlem nærmere anførte og gjorde Rede for. Tidspunktet er jo imidlertid ikke det heldigste for nye Bevillinger, mange Bevillinger er blevet formindsket, og en Del er blevet slettet, og for at kunne holde den Skanse, vi staar paa, har vi stadig maattet sige nej, thi begynder vi først at sige ja, er Stillingen ikke saa holdbar, som den kunde være. Jeg skal imidlertid sige til det ærede Medlem, der med saa stor Varme talte for en saadan Bevilling, at hvis der kommer et vel motiveret Andragende fra „Dansk Arbejde“, skal det i hvert Fald blive gjort til Genstand for en velvillig Overvejelse i Ministeriet.

Det ærede Medlem Hr. Sundbo fremsatte nogle Bemærkninger om Fiskeriet, idet han begyndte med en Omtale af Redningsdamperen „Vestkysten“, som jo nu er flyttet til Esbjerg, og det ærede Medlem kunde ikke dy sig for at oplyse Tinget om, at denne Redningsdamper havde haft en meget uheldig Entré — jeg tror, det var en Antenne, der var faldet ned. Ja, det er jo noget, der kan hænde, og det kan vist hænde baade paa Skibe og

paa Land, men jeg ved ikke af, at „Vestkysten“ har haft noget som helst Uheld i den korte Tid, den har været stationeret ved Esbjerg. Jeg henstiller til det ærede Medlem, at han dog ikke ligefrem stiller sig op som Kritiker lige fra den første Dag, for hvis han ikke har større Ting at kritisere end det, at en Antenne er faldet ned, synes jeg, det er for lidt at ulejlige Tinget og Offentligheden med. Det ærede Medlem udtalte et bestemt Ønske om, at de Folk, der er beskæftiget paa denne Redningsdamper, maatte faa Paalæg om at bo i Esbjerg. Denne Anmodning kan jeg desværre ikke imødekomme. De paa-gældende Tjenestemænd har Paalæg om at være paa Skibet i deres Tjenestetid, men hvor de skal bo, ønsker jeg ikke at gribe ind i, de skal ikke have et Stavsbaand eller en Boligpligt paa sig. Jeg vil da ogsaa minde om, at Mandskabet paa „Dana“ — og „Dana“ er jo et Skib, der staar meget højt i det ærede Medlems Omdømme — absolut ingen Boligpligt havde, da dette Skib laa i Esbjerg, og jeg synes ikke, det er rigtigt at stille strengere Krav til det Skib, som nu er kommet derned, end til det saa højt priste „Dana“.

Det ærede Medlem Hr. Sundbo kom dernæst ind paa en Omtale af Fiskeribevillingerne og gentog Ønsket om Ansættelse af Konsulenter i Udlandet til Vejledning for Tilstanden paa de udenlandske Markeder. Jeg forstaar meget godt Interessen for dette Spørgsmaal, men jeg vil sige til det ærede Medlem og andre, der anbefaler en saadan Ansættelse, at jeg tror ikke, det er helt vel gennemtænkt, thi vi kan ikke nøjes med at have en Konsulent i eet Land eller paa een Plads, vi skal have flere forskellige, og jeg tror nu, det vil blive meget vanskeligt blot at finde een Mand, der er egnet; der er ingen indenfor min Bekendtskabskreds — det siger maaske ikke saa meget —, men jeg tror ikke, der er ret mange, som kender blot een Mand, man vil anse for egnet til dette vanskelige Hverv. Og selv om vi nu skulde finde dem, tror jeg, de vilde faa meget lidt at bestille i Forhold til den Udgift, de vilde foranledige. Det er derfor min Opfattelse, at vi indtil videre tjener vort Fiskeri bedst ved at give Paalæg til vore Landbrugs-konsulenter i England og Tyskland og til vore